

(Ἰνέπ.): Παροιμ. Τὸ κρῖμαν ἀγγαστρώνεται, μετὰ καιρὸ γεννεῖται (τὸ ἐγκλημα ἢ ἄλλη κακὴ πράξις ἐγκυμονεῖται πρὸ τῆς ἐκτελέσεως) Θήρ. Τὸ κρῖμα ἀγγαστρώνεται τὸ μὲ τῶν γέννηται (ὁμοίᾳ τῇ προηγ.) Κύπρ. || Ἰνιγμ. 'Σ σὸ βουνὸ ἀγγαστρώθηκα, 'ς σὸ βουνὸ ἐγεννήθηκα | μαῦρος Ἀράπης γένηκα, 'ς σὴν θάλασσαν κατέβηκα (τὸ ξύλινον σκάφος) Πόντ. (Ἰνέπ.) 2) 'Επὶ οὐλῶν νηπίου, ἐξοδαίνομαι, πρήσκομαι Κύπρ.: 'Αγγαστρώθηκαν τὰ οὐλῶν τοῦ κ' ἐν' νὰ βκάλη δόγκια. 3) 'Ορέγομαι, ἐπιθυμῶ πολὺ καὶ διαρκῶς τι (φαγητόν, κλπ.) Κύπρ.: 'Αγγαστρώθηκα τοῦ ἡ καρκιά μου τὸ ρέσιν (ρέσιν=γαμήλιον φαγητόν ἐκ γόνδρων σίτου καὶ κρέατος ἢ γάλακτος). 'Η μετοχ. καὶ ὡς παρων. (ἐπὶ λίαν προγαστορος) Ἀθῆν. Κεφαλλ. Κρήτ. (Βικάν.) κ.ά. καὶ ὡς τοπων. Κύπρ. Στερελλ. (Παρνασσ.)

γδαρίμι τό, ἀμάρτ. γδαρίμ' Μακεδ.
'Εκ τοῦ θέμ. τοῦ ἀορ. τοῦ ρ. γδέρνω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ οἶονει συνών. θρασίμι, ψοφίμι, ἂ ἰδ.
Γδάρμα 2, ὁ ἰδ.

γδάρμα τό, Θράκ. ('Αδριανούπ. Αἰν. κ.ά.) Κρήτ. Μύκ. Σύμ. — Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. Βλαστ. Δημητρ. γδάρμαν Κύπρ. χτάρμαν Κύπρ. ἔγδαρμα(ν) Πόντ. (Οἶν. Σούρμ.) ἔγδαρμαν Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.) ντεῖρμα Τσακων. (Πραστ.)
'Εκ τοῦ θέμ. τοῦ ἀορ. ἔγδαρμα τοῦ ρ. γδέρνω, παρ' ὁ καὶ ἐγδέρω καὶ χτέρω καὶ ντεῖρω. 'Η λ. καὶ παρὰ Σομ.
1) **Γδάρσιμο 1**, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἀν.: Θέλει γδάρμα τ' ἀρνὶ Μύκ. 'Εκρεμάσανε τὸ χοῖρο κι ἀρχίξανε τὸ γδάρμα Κρήτ. Τσι ντεῖρμα 'ν' ἔγκι! ὄλιον ἀραίλε ν' ἐμποίτσερε τὸ τομάξι (τί γδάρσιμο εἶν' αὐτό! ὄλο τρῦπες τὸ ἔκαμες τὸ τομάρι) Τσακων. (Πραστ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. γδάρσιμο 1. 2) 'Επὶ ἀράς πρὸς κτήνη, τὸ οἶονει ἄξιον νὰ ἐκδαρῇ Θράκ. ('Αδριανούπ. Αἰν.) Συνών. γδαρίμι, γδαρμός 3.

γδαρμάτι τό, βλ. δερμάτι.

γδαρματιά ἡ, Κρήτ. γδαρμαθιά Κρήτ. Μῆλ.
'Εκ τοῦ οὐσ. γδάρμα.

1) **Γδάρσιμο 1**, ὁ ἰδ. Μῆλ. 2) **Γδάρσιμο 3**, ὁ ἰδ. Κρήτ.: 'Ησυρέ δου μιὰ γδαρματιά!

γδαρμός ὁ, Λῆμν. Μύκ. Νάξ. ('Απύρανθ. κ.ά.) χταρμός Κύπρ.

'Εκ τοῦ θέμ. τοῦ ἀορ. τοῦ ρ. γδέρνω, παρ' ὁ καὶ χτέρω.

1) **Γδάρσιμο 1**, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἀν.: Τόσην ὥρα γδέρνω τὸ σφαχτὸ καὶ γδαρμὸ δὲν ἔχει Μύκ. 'Σ τὸ γδαρμὸ πού θὰ τὸ γδάρῃς τὸ κριάς, νὰ μοῦ μηνύσης νὰ ῥθω Νάξ. ('Απύρανθ.) 2) **Γδάρσιμο 2**, ὁ ἰδ. Μύκ. Νάξ. ('Απύρανθ.): "Ω! γδαρμὸ πού μοῦ ἔκαμεν ὁ κακοθάνατος! 'Απύρανθ. "Ω! ἕνας γδαρμὸς κ' ἕνα χάλι ἡ μούρη σου! αὐτόθ. Παναγιά! 'δὲ γδαρμὸς τῶ βαπουσιῶ σὲ τοῦτα τὰ γρεμνά! Μύκ. 3) **Γδάρμα 2**, ὁ ἰδ. Λῆμν.: Π' νὰ σ' δώξ' οὐ γδαρμός! (ἀρὰ πρὸς κτήνος).

γδαρσιὰ ἡ, Πελοπν. ('Ανδρίτσ. Γαργαλ. κ.ά.) — Λεξ. Βλαστ. 354.

'Εκ τοῦ θέμ. τοῦ ἀορ. τοῦ ρ. γδέρνω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -σιὰ.

Γδάρσιμο 2, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἀν.: Κοίτα τί γδαρσιὰς ἔχ' ἡ μούρη σου! Γαργαλ. 'Ηρθε τὸ παιδὶ μὲ δυὸ γδαρσιὰς 'ς τὸ χέρι του Ἀνδρίτσ.

γδάρσιμο τό, σύνθηθ. γδάρσιμο(ν) Πόντ. (Οἶν. Σούρμ.) γδάρσιμο Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ.) — Λεξ. Περίδ. Βυζ.

Μπριγκ. χτάρσιμο Πόντ. γδάρδ' μου σύνθηθ. βορ. ἰδιωμ. ἐγδέρσιμο Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) γδέρσιμο Πόντ. (Σταυρ.)

'Εκ τοῦ θέμ. τοῦ ἀορ. τοῦ ρ. γδέρνω, παρ' ὁ καὶ ἐγδέρω καὶ χτέρω, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -σιμο. Ὁ τύπ. (ἐ)γδέρσιμο ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστῶτος.

1) 'Η πράξις τοῦ ἐκδέρειν, ἡ τελεία ἀφαίρεσις τοῦ δέρματος σφαγίων σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Σούρμ. Σταυρ. Χαλδ.): Δὲν εἶναι εὐκόλῃ δουλειὰ τὸ γδάρσιμο σύνθηθ. Τὸ σφαξά τὸ ἀρνὶ καὶ τώρα θέλει γδάρσιμο Εὐβ. (Βρύσ. Κουρ. κ.ά.) Ἡπ. (Χιμάρ. κ.ά.) Δύσκολῃ δουλειὰ εἶ' δὲ γδάρσιμο δὲ βορεῖ νὰ τῇ γάνῃ ὁ καθαεὶς Νάξ. ('Απύρανθ.) Γδάρδ' μου εἶν' αὐτὸ πού 'καρὶς; Τὸ 'κουφὶς τοῦ τουμάρ' σὶ δέκα μιρὶς πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. Τοῦ γδάρδ' μου θέλ' τέχ' Εὐβ. ('Ακρ. Ψαχν. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.) Πολλὰ ζόρι δουλειὰ ἐν' τὸ γδάρσιμο Πόντ. (Οἶν. Σούρμ.) Συνών. γδάρμα 1, γδαρματιά 1, γδαρμός 1. 2) 'Η ἀφαίρεσις ἐπιπολῆς τμήματος τοῦ δέρματος ἀνθρώπων ἢ ζώων ἢ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας δερματίνων ἀντικειμένων, προκαλουμένη (συμπτωματικῶς ἢ καὶ σκοπίμως) διὰ τινος αἰχμηροῦ ἀντικειμένου σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Σούρμ. κ.ά.): "Επεσε κ' ἔκαμε ἕνα μεγάλο γδάρσιμο 'ς τὸ γόνατο σύνθηθ. Πιάστ' κι μὴ τ' συνῇ φάδα τ'ς κ' ἔκαμαν τὰ μοῦτρα τ'ς οὐλοῦ γδαρσίματα πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. "Εχει ἕνα μεγάλο γδάρσιμο 'ς τὸ χέρι Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Εἶδα γδάρσιμο τῶ βοδαριῶ εἶν' εὐτό; Νάξ. ('Απύρανθ.) "Αδκεμο γδάρσιμο ἐγδάρτεν τὸ χέρι μου Πόντ. (Οἶν. Σούρμ.) Τί σοὶ γδάρσ' μου εἶν' αὐτὸ 'ς τὰ πονδάρια σ'; Σὶ παλιούρια σὶ ἔλῃσαι; Εὐβ. ('Ακρ. κ.ά.) Σκόνταψ' τοῦ μ' λάρι μ' κ' ἔκαρι βαθειὰ γδαρσίματα 'ς τὰ μπρουστ' νὰ πονδάρια τ', π' δὲν ξέρου πότι θὰ γιαιτριφτοῦν αὐτόθ. "Ολο γδαρσίματα τὰ 'χει κάμει τὰ παπούτσια του Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Σκόνταψα σὶ νὰ πέτρα κι μοῦ 'καρι ἕνα γδάρδ' μου 'ς τοῦ παπούτ' π' δὲ γιαιτρεύει Εὐβ. ('Ακρ.) Κ' βάλαγα πέτρεις αὐτὲς τ'ς μέρες κ' ἔγρι τοῦ σαμάρ' τ' γαιδουριῶ οὐλοῦ γδαρσίματα αὐτόθ. Συνών. γδαρμός 2, γδαρσιὰ, γδαρταριὰ 2. 3) Μεταφ., ἡ σημαντικὴ καὶ ὀδυνηρὰ χρηματικὴ ζημία ἣν ὑφίσταται τις ἐξ ἀδικίας ἢ ἰδίας ἀπερισκεψίας σύνθηθ.: Μοῦ 'κανε τέτριο γδάρσιμο, πού δὲ θὰ ξαναπατήσω 'ς τὸ μαγαζί του σύνθηθ. Μ' τραῦ' ξὶ ἕνα γδάρδ' μου οὐ μπακάλ'ς π' μὴ ξιουμάτ'σι Εὐβ. ('Ακρ. κ.ά.) "Εφαγα γδάρδ' μου 'ς τοῦ παζάρ' π' ἔνταν οὐλοῦ δ' κό μ'! Στερελλ. ('Αχυρ. κ.ά.)

γδαρταριὰ ἡ, Ἡπ. (Πάπιγκ.) — Λεξ. Αἰν. γδαρτα'ρ'ὰ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γδαρτὸς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -αριὰ.

1) Ὁ τόπος ἐνθα ἐγινεν ἡ ἐκδορὰ σφαγίου ἢ σφαγίων καὶ ὅπου διακρίνονται σαφῶς τὰ ἔχνη τῆς πράξεως Ἡπ. (Πάπιγκ.) — Λεξ. Αἰν. 2) **Γδάρσιμο 2**, ὁ ἰδ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.): "Ολο γδαρτα'ρ'ὰς εἶναι τὸ χέρι του || Φρ. Τὸν ἔκαμε γδαρτα'ρ'ὰ (ἐπὶ τοῦ παρουσιάζοντος πολλαῖς ἐκδορὰς εἰς διάφορα σημεία τοῦ σώματος κατόπιν συμπλοκῆς).

γδάρτης ὁ, σύνθηθ. γδάрт'ς σύνθηθ. βορ. ἰδιωμ. γτάρτης Κύπρ.

'Εκ τοῦ θέμ. τοῦ ἀορ. τοῦ ρ. γδέρνω. 'Η λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ κατ' ἐπάγγελμα ἐκδορεὺς σφαγίων ἢ καὶ οἰοσδήποτε κατὰ περίστασιν ἢ κατὰ σύμπτωσιν ἐκδέρων σφάγιον σύνθηθ.: Εἶναι γδάρτης 'ς τὰ σφαγεῖα Ἀθῆν. κ.ά. Καλά, τοῦ σφάξαμι ποῖός θὰ κά'ν' τοῦ γδάрт' τώρα; πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. Ὁ Μανόλης σφάζει καὶ κάνει καὶ τὸ γδάρτη Κρήτ. κ.ά. 2) Μεταφ., ὁ προξενῶν ὀδυνηρὰν χρηματικὴν ζημίαν εἰς βάρος τινός, ὁ αἰσχροκερδής, ὁ τοκογλύφος, κττ. σύνθηθ.: Ὁ

